

SALLY HEPWORTH

ÄMM

Kõik selles perekonnas varjavad midagi

Originaali tiitel:
Sally Hepworth
The Mother-In-Law
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Kõik romaanis kujutatud tegelased, asutused ja sündmused on autori kujutlusvili või neid on kasutatud ilukirjanduslikult.

Tõlkinud Siiri Sau
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Elle Raiend
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Sally Hepworth.

All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

B01390821

ISBN 978-9949-82-709-1

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

*Minu ämmale Anne'ile,
kelle tapmisest ei mõtleks ma iial.*

*Ja mu äiale Peterile,
kelle puhul on seda üksikutel juhtudel ette tulnud.*

Tänuavaldused

Taas olen jõudnud tänuavaldusteni, mis on praegu juba viiendad. Viiendad! Seda on üsna raske uskuda.

Alustuseks soovin rõhutada, et ehkki olen elu jooksul põgusalt mõelnud oma lähikonnas nii mõnegi inimese tapmisele (te teate, kes te olete!), ei ole ma kordagi kujutlenud oma ämma mõrvamist. Kahtlustan, et see on ka põhjus, miks ma suutsin kirjutada selle raamatu ilma kogu perekonda lõhkumata. Nii et aitäh sulle, Anne, et olid kogu selle protsessi vältel hämmastavalt heatujuline. Ma pole kindel, et kõik ämmad oleksid olnud minia tulevase raamatu pealkirja kuuldes nii-võrd armulised.

Minu imetlusväärsele politseimeeskonnale Megan MacInnesile, Andria Richardsonile ja Kerry Merrettile, kes mu tavatute küsimustega tegeles. Aitäh teile, et vastasite mu meilidele, lugesite käsikirja ja pakkusite koguni ideid tapmisviiside kohta (manitsedes mind, et kui mu ämm peaks ootamatult teadmata põhjusel surema, on kõik kirjas). Daamid, ma jään igaveseks teile tänu võlgu.

Ja kes ma oleks ilma oma erakordse toimetaja Jennifer Enderlinita? Aitäh sulle, et usaldasid mu vaistu ja aitasid mul käsikirjaga taas järje peale saada, kui olin ise usalduse selle vastu kaotanud. Sa oled hea kirjastaja kehastus. Aitäh ka St. Martin'si meeskonnale, kelle paljude

liikmetega oli mul meeldiv möödunud aastal New Yorgis kohtuda. Ootan rõõmuga uusi kohtumisi.

Soovin tänada oma kirjastajaid üle kogu maailma. Eriti suur aitäh Cate Patersonile ja Alex Lloydile Pan Macmillanis Austraalias teie terava toimetajasilma... ja selle eest, et viisite mind vahel lõunasöögile. Ma jumaldan lõunasööke.

Aitäh kirjastajatele, asendamatule Katie Basselile ja erakordsele Lucy Inglisile – kui saaksin teid kaht pudelisse panna, siis teeksin seda. Kui keegi teab, kuidas seda teha, palun andke mulle teada.

Aitäh võrratule Rob Weisbachile. Kuidas mul küll niimoodi vedas? Sa oled oma alal parim ja tõeline härrasmees. Olen äärmiselt tänulik kõige eest, mida sa teed. (Aitäh ka selle eest, et hakkasid kasutama emotikone – sa tead, kui väga need mulle meeldivad.)

Suur tänu mu kirjutamismeeskonnale ehk Bellotta tüdrukutele (kõlab hästi, kas pole?). Aitäh teile, et jagasite minuga nii avaldatud autori rõõme kui ka alandusi. Nii palju kui tean, olen ma siiani ainuke, kellelt on autogrammitunnil raamat varastatud, ja ma kannan seda tiitlit uhkusega. Eriti suur aitäh Jane Cockramile ja Lisa Irelandile, kes lugesid selle raamatu mustandit ja andsid mulle tagasisidet. Samuti suur aitäh minu kriitikule ja sõbrannale Meredith Jaegerile.

Täna oma perekonda ja sõpru, kes elavad hirmus, et neist võib saada kurikael mõnes mu teoses. See kartus on õigustatud. Olge minu vastu kenad.

Ja viimasena täna oma lugejaid. Aitäh teile, et annate mulle võimaluse need tegelased teieni tuua. Loodan, et nad puudutavad, liigutavad või lõbustavad teid kuidagi. Kui nad seda teevad, siis on minu töö tehtud.

Lucy

Voldin parajasti köögilaua ääres pesu kokku, kui maja ees peatub politseiauto. Mingit pidulikkust pole, ei sireeni ega vilkurit, kuid ometi hakkab mul sügavas kõhusopis natuke kripeldama – emake loodus hoiatab, et kõik pole hästi. Õues pimeneb, on varajane õhtu ja naabrite verandatuled hakkavad süttima. On *õhtusöögiaeg*. Politsei ei tule õhtusöögiajal ukse taha, kui midagi pole juhtunud.

Heidan pilgu läbi kaarkäigu elutuppa, kus mu laisad lapsed lõsuvad erinevatel mööbliesemetel, igauks oma vidina poole kühmus. Elus. Terved. Täie tervise juures, kui ehk kerge ekraanisõltuvus välja arvata. Seitsmeaastane Archie vaatab suurel iPadil, kuidas üks perekond Wii mängu mängib. Nelja-aastane Harriet vaatab aga väikesel iPadil, kuidas pisikesed ameerika tüdrukud mänguasju lahti pakivad. Isegi kaheaastane Edie vahib ammuli sui televiisorit. Tunnen mõningast lohutust, et kogu mu pere on selle katuse all. Vähemalt suurem osa. *Isa, mõtlen äkki. Oh ei, palun, et isaga pole midagi juhtunud.*

Pööran pilgu uuesti politseiautole. Esitulede valguses sätendab kerge uduvihm.

Vähemalt ei puuduta asi lapsi, sosistab süüdlaslik hääl mu peas. Vähemalt ei puuduta asi Olliet. Ollie on majatagasel terrassil ja grillib burgereid. Väljaspool ohtu. Ta tuli täna töölt varem koju, sest tundis

end ilmselt kehvasti, ehkki ta ei näe kuigi haige välja. Aga igatahes on ta elus ja ma olen selle eest siiralt tänulik.

Nüüd on sadu natuke tihenend ja udu on muutunud selgelt eristatavateks piiskadeks. Politseinik paneb mootori seisma, ent ei tule kohe autost välja. Keeran Ollie sokipaari rulli ja panen tema pesu hunnikusse, siis sirutan käe järgmise paari järele. Peaksin püsti tõusma ja ukse juurde minema, kuid käed panevad ikka iseeneslikult pesu kokku, justkui tavapäraselt edasi käitudes politseiauto haihtub ja maailmas on kõik jälle hästi. Aga sellest pole kasu. Juhikohalt astub välja vormis politseinik.

„Emmee!“ hüüab Harriet. „Eddie vaatab televiisorit!“

Kaks nädalat tagasi väljendas üks tuntud uudisteajakirjanik avalikult oma vastikust selle suhtes, et alla kolmeaastastel lastel lastakse televiisorit vaadata, ja ta läks suisa nii kaugemale, et nimetas seda laste väärkohtlemiseks. Nagu enamikku Austraalia emasad, ajas see mind vihale ja sellele järgnes täiesti oodatud terav reaktsioon: „Mida tema ka teab? Tal on tõenäoliselt terve kari lapsehoidjaid ja ta pole pidanud elus päevagi oma lastega tegelema!“, millele omakorda järgnes aga toetav reegel „Eddiele on ekraanid keelatud“, kuid selle kehtivus lõppes kaksikümme minutit tagasi, kui rääkisin telefoni teel energiaettevõttega ja Eddie otsustas proovida vana „Emme, emmee, EMMEEE“ trikki, kuni ma järele andsin, panin mängima ühe osa telesarjast „Mängukool“ ja pagesin magamistuppa, et telefonikõne rahulikult lõpetada.

„Sellest pole midagi, Harriet,“ ütlen ma, pilk endiselt aknal.

Harrieti väike pahane nägu ilmub minu ette, tumepruunid juuksed ja paks tukk õõtsumas näo ümber nagu mopp. „Aga sa ÜTLESID...“

„See pole tähtis, mida ma ütlesin. Mõni minut ei tee halba.“

Politseinik tundub olevat umbes kahekümne viie aastane, kõige rohkem kolmkümme. Tal on vormimüts käes, aga ta torkab selle kaenlasse, et talle liiga kitsaid pükse eest allapoole sikutada. Kõrvalistmelt väljub umbes sama vana lühike matsakas naispolitseinik, vormi-

müts kindlalt peas. Nad suunduvad mööda jalgteed kõrvuti maja poole. Pole kahtlust, et nad tulevad meie juurde. *Nettie*, mõtlen äkki. *Nettiega on midagi juhtunud.*

See pole võimatu. Viimasel ajal on Ollie õel Nettiel tervisega oma-jagu probleeme olnud. Või on ehk midagi juhtunud Patrickuga? Või hoopis kellegi teisega?

Aga tõsi on, et alateadlikult ma tean, et küsimus ei ole Netties, Patrickus ega isas. Naljakas, kuidas sa mõnikord lihtsalt *tead.*

„Burgerid on valmis.“

Putukavõrguga üks krääksatab lahti ja Ollie ilmub taldrikutäie lihaga tagauksele. Tüdrukud piiravad ta sisse. Ta klõpsutab grillitange ja tütrede karglevad üles-alla, kiljudes nii valjult, et peaaegu summutavad koputuse uksele.

Peaaegu.

„Kas keegi koputas?“ Ollie kergitab pigem uudishimulikult kui murelikult kulmu. Tegelikult on ta elevil. *Ootamatu külaline tööpäeva õhtul! Kes see küll olla võib?*

Meie kahe puhul on Ollie see, kes on seltsiv. Ta kuulub vabatahtlikult kooli lastevanemate ja sõprade komiteesse, sest „see on hea võimalus inimestega kohtuda“, passib majataguse tara juures, et naabritele tere öelda, kui kuuleb neid õues rääkimas, ja kõnetab inimesi, kes tunduvad ähmaselt tuttavad, püüdes välja selgitada, kas nad tunnevad üksteist. Ühesõnaga – suhtleja. Ollie jaoks tähendab kesknädalane koputus uksele pigem põnevust kui hukatust.

Aga mõistagi pole ta politseiautot näinud.

Edie vudib mööda koridori. „Mina teen lahti, mina teen lahti.“

„Pea nõ kinni, Edie-mutuk,“ ütleb Ollie, otsides pilguga kohta, kuhu taldrik burgeritega panna. Aga ta pole piisavalt kiire, sest selleks ajaks, kui ta köögiletil vaba pinna leiab, on Edie ukse juba lahti tõmmanud.

„Polisei!“ teatab ta aukartusega.

See on muidugi hetk, mil peaksin pisitütrele järele tõttama, politseinikud lävel peatama ja vabandama, aga mu jalad on justkui põranda

külge kasvanud. Õnneks sörgib Ollie juba Edie selja taha ja sasib valatult ta juukseid.

„Tere päevast,“ lausub ta politseinikele. Ta heidab pilgu üle öla majja, mõte alles mõni sekund tagasi toimunud tegevuse juures, võib-olla püüdes meelde tuletada, kas ta keeras ikka gaasiballooni kinni, või kontrollides, kas ta pani burgeritaldriku korralikult letile. See on klassikaline tagasihoidlik käitumine inimese puhul, kes ootab halbu uudiseid. Ausalt öeldes on mul tunne, justkui oleksime tegelased mingis telefilmis – nägus teadmatuses isa ja armas põngerjas. Tavaline äärelinna perekond, kelle elu pööratakse kohe pea peale... hävitatakse igaveseks.

„Kuidas ma teid aidata saan?“ küsib Ollie lõpuks, pöörates tähelepanu uuesti politseinikele.

„Mina olen vanemkonstaabel Arthur,“ kuulen naist ütlemas, aga ma ei näe teda oma kohalt, „ja tema on konstaabel Perkins. Kas te olete Oliver Goodwin?“

„Jah, olen.“ Oliver naeratab Ediele, isegi pilgutab talle silma. Sellest piisab minu veenmiseks, et dramatiseerin olukorda üle. Isegi kui teatataksegi halba, ei pruugi asi olla sedavõrd hull. Halb teade ei pruugi puudutada isegi otseselt *meid*. Võib-olla käisid mõnel naabril vargad? Politsei *küsitleb alati pärast sellist sündmust piirkonna elanikke, õigus?*

Ühtäkki ootan mõne minuti pärast saabuvat hetke, mil ma tean, et kõik on hästi. Mõtlen selle peale, kuidas naeran koos Olliega oma paranoilisuse üle. *Sa ei usu iial, mida ma arvasin*, ütlen talle, tema pööratab aga selle peale silmi ja naeratab. *Sa muud ei teegi, kui muretsed*, lausub tema. *Kuidas sa küll kogu selle muresemise juures üldse midagi tehtud saad?*

Aga kui ma paar sammu ettepoole astun, siis näen, et mu muresemine pole asjatu. Mõistan seda meespolitseiniku tõsise ilme, tema allapoole kaardunud suunurkade järgi.

Naispolitseinik vaatab põgusalt Ediet, siis pöörab pilgu uuesti Olliele. „Kas me saaksime kusagil... omaette rääkida?“